

УДК 82.09=124(477.83-25) "15/17"

ЛАТИНОМОВНА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНА СПАДЩИНА «ЛЬВІВСЬКОГО НАРОДУ» – ПРОДУКТ КУЛЬТУРНОГО ПОРУБІЖЖЯ

Людмила ШЕВЧЕНКО-САВЧИНСЬКА

*Національний медичний університет імені О. О. Богомольця,
кафедра латинської мови,
бульв. Т.Шевченка,13, Київ, 01601, Україна,
e-mail: ludshevchenko@medievist.org.ua*

Розглянуто характерні риси світогляду львівських авторів історіографічної, етикетної, мемуарно-епістолографічної латиномовної та інших видів латиномовної літератури – духовних надбань мультикультурної львівської громади XVI–XVIII століття, у якій латина слугувала спільною наднаціональною мовою світських і духовних інтелектуалів.

Ключові слова: неолатиністика, українська латиномовна література, культурне порубіжжя.

Дати визначення абстрактному поняттю непросто, навіть офіційні словникові дефініції досить швидко стають суперечливими і неточними – з огляду на динаміку розвитку явища, яке існує лише в людській уяві. Перше ж проблемне визначення у темі «львівського народу» – це національна належність. Звірівшись зі словником української мови, можна помітити, що сучасне поширене уявлення про національність як успадковану ознаку істотно відрізняється від словникового: «Національність – [...] конкретно-історична форма спільності людей, об'єднаних єдиною мовою і територією, глибокими внутрішніми економічними зв'язками, певними рисами культури і характеру» [7, 232]. Подиву гідним є те, що, саме таке розуміння національності, сформульоване в епоху «розвиненого соціалізму», було досить близьким людині XVI–XVIII століття – судячи з аналізованих латиномовних творів. І навіть більше: приклавши словникову дефініцію до відомих нам суспільно-політичних реалій життя «Metropolis Russiae», як тоді звали Львів, ми побачимо, що його мешканці не дарма почувалися окремою спільнотою¹, адже вони жили на одній території, міцно поєднувалися економічними зв'язками, володіли подібними рисами культури та характеру і навіть мали спільну офіційну мову, як і в більшості європейських регіонів, її роль упродовж століття виконувала латинська.

З огляду на геополітичні та історичні обставини, чи не від свого заснування Львів був багатонаціональним, а, отже, багатоконфесійним та багатомовним містом,

¹ За поетичним висловом В. Лозинського, «Mury lwowskie były jakby tygłem alchemicznym, w którym przetapiały się te różnorodne żywioty w nowy aliaż, w rasę pełną energii i charakteru» [13, 14].

що відобразилося в літературі¹. Тому пошук і вироблення прийнятних способів співіснування (в тому числі у комунікативному просторі) різних національних, релігійних, соціальних складників громади був запорукою її життєздатності. Оскільки відроджена ренесансними гуманістами у своєму класичному варіанті латина не належала якомусь одному народові й була спільною мовою європейських інтелектуалів, вона ідеально підходила на роль офіційної у місті з русько-вірменським субстратом та польською владою. Унаслідок цього сьогодні в розпорядженні українських дослідників різножанрова латиномовна поезія, чимала кількість наукових трактатів, величезний корпус праць із теології, приватний та офіційний епістолярій, об'ємна історіографія – значна частина цього культурного спадку належить львів'янам (за походженням чи місцем проживання).

Зі Львова, столиці Руського воєводства упродовж XV–XVIII століть², у Польському королівстві походили, працювали і вкорінювалися десятки латиномовних інтелектуалів, які охоче додавали до свого прізвища топоантропоніми *Leopolitanus*, *Leopolensis*, *de Leopoli*, *Leopolita*, виявляючи шанобу і власноруч примножуючи підстави пишатися належністю до міської громади. Метою цієї статті є з'ясувати шляхом історико-літературного аналізу латиномовних текстів (передусім інтелектуальної, історіографічної, етикетної літератури) місцевих авторів деякі особливості світогляду особистості, сформованої в умовах мультикультурного середовища.

При цьому потрібно конкретизувати значення терміна **література** в дослідженнях давнього періоду її розвитку. На нашу думку, щодо латиномовних надбань XV–XIX століть доцільно вживати цей термін у його першому словниковому значенні, за яким література – це вся сукупність наукових, художніх та інших творів того чи іншого народу, періоду, або всього людства [6, 529], а не абсолютний синонім до терміна **художня література**. Жанровий синкретизм, назагал властивий давньому періодові розвитку літератури, був підживлений у часи Відродження культивуванням раціоналізму, сцієнтизму, корисності, поміркованого індивідуалізму, відданості державним і становим обов'язкам.

Письменники-неолатиністи здебільшого були людьми не просто освіченими, а високоосвіченими, для багатьох із них наукові студії стали основною справою їхнього життя або поєднувалися з активною діяльністю на громадському полі. Саме до таких належали львівські автори латиномовної інтелектуальної спадщини, чистого продукту культурного порубіжжя. За походженням їх можна поділити на тих, хто: а) народився і жив у Львові (Ян Алембек, Тома Дрезнер, Еразм Сикст, Бартоломей Зиморович, Ян Юзефович); б) походив зі Львова, але трудився на інших теренах (Андрій Абрек,

¹ Описуючи останні роки дружини князя Лева Даниловича, у середині XVII століття. Бартоломей Зиморович зазначив: «Всі виразно визнають, що Констанція у Львові порвала з усіма мирськими справами, бо їй набридло збіговисько різних народів, які оселилися у Львові, і скоро відійшла до Сандецького монастиря» [1].

² Руське воєводство, утворене після завоювання Польщею 1432 року Галицької Русі, займало значні території, поділяючись на Львівську, Галицьку, Холмську, а також Перемиську і Сяноцьку землі.

Валер'ян Алембек); в) не був львів'янином за походженням, але мешкав там певний час (Ян Петрицій, Себастьян Кленович, Мартин Анчевський, Самійло Кушевич та ін.) і, що важливо для нас, творив.

Поділ латиномовних авторів за родом занять (медики, викладачі та студенти, священники, політики) є досить умовним, не викликає особливих сумнівів хіба що дихотомія: світські–духовні особи, оскільки нерідко людина виявляла себе одразу в кількох галузях діяльності. Як, наприклад, Е. Сикст (1570–1635), львівський бургомістр, практикуючий лікар, автор трактату про термальні джерела у селі Шкло поблизу Львова (1617), медичного коментаря до творів Сенеки (1627) та коментаря до трактату Геркулеса Саксонського про ковтун, або М. Анчевський (1620–1682), львівський райця, лікар, якому належить низка етикетних прозиметричних творів, чи Бартоломей Зиморович (1597–1677), бургомістр, ліричний поет на дозвіллі, автор об'ємного та ґрунтового як на свій час історіографічного твору «Потрійний Львів чи Хроніка міста Львова» (1665–1672).

Питання внутрішнього поділу та ототожнення себе з певним складником не втрачало актуальності для мешканців Львова упродовж століть. Вихід за межі колишньої своєї спільноти і приєднання до іншої (соціальної, конфесійної, етнічної) було явищем цілком звичайним. Зокрема, Бартоломей Зиморович – син муляра Станіслава Озимка з львівського передмістя, починав свою кар'єру судовим оборонцем, завдяки власній діловитості та посагу дружини швидко розбагатів і здійснював сходами львівського політикуму. Батько доктора медицини Е. Сикста, тесля Тома Сикст, понад чверть століття засідав у Третньому Ординку, до повноважень якого належав контроль за фінансами й господарською діяльністю органів міського самоврядування. Згідно зі свідченням львівського хронікаря Яна Алембека, ще в середині XVI століття предки Еразма мали прізвище Мриголоди, однак хтось із них не вподобав цього прізвища і прибрав нове.

Латинізація руських прізвищ, як дещо примітивна спроба наблизитися до титульної нації через зовнішню атрибутику чи, ширше, вияв світоглядної переорієнтації на захід, траплялася досить часто: люблінський бургомістр Себастьян Кленович (замолоду мешкав у Львові) у своїх латиномовних поезіях підписувався перекладеним прізвищем *Acerus*. Багатій і політик Мартин Камп'ян (*Novicampianus*, *Novicampus*), судова справа проти якого за здирицтво завершилася позбавленням львівського громадянства, народився 1527 року в селянській родині у містечку Новополі, звідки й походить його нове прізвище (лат. *novus campus* – нове поле), справжнє ж його прізвище – Вощина, або Вошинка.

Конфесійний поділ нерідко ототожнювали з національною належністю і в очах тогочасної людини іноді мав навіть більше значення. Зокрема, львівський канонік Ян Юзефович у своїй історії львівського архієпископату розмежовував у громаді передусім католиків і схизматиків, коли йдеться про національний склад Львова, серед етронімів найчастіше вживає *Polonus*, *Russicus* (*Ruthenus*), *Iudeus*, *Armeniacus*. Прикметним у його літописі є перелік делегатів, посланих обложеним містом до Б. Хмельницького: «Пішли, отже, до військового табору із консулів: Андрій Вахлович, Самійло Кушевич – із лавників, із вірменів – Христофор Сахнович, із русинів – Павло Лавришевич, від 40 мужів – Андрій Чехович, управитель громади» [5, 180]. Отож, Вах-

лович, Кушевич, Чехович – представники різних верств громади названі за посадами, і лише Сахнович та Лавришевич – за національною ознакою. Сумнівно, щоб читач мав за замовчуванням зараховувати високопосадовців до поляків, адже далі сказано, що від поляків і вірменів пішла «лише допитлива молодь у супроводі» [5, 180]. Вочевидь, це прояви певної індиферентності у національних питаннях, а також невизначеності меж поняття **національність**, наслідок змішування його з віровизнанням, а відтак – і з професією. Подібне спостерігається і на півстоліття раніше, у прозиметричному вітанні Янові III: «Поле серед і понад поля... від знатного і видатного Мартина Анчевського...» (1676). Славлячи королівські чесноти і звершення, автор вкладає поетичні рядки в уста представників «міського сенату львівського чи консулів 12-ти» і громади міста, поділеної, з сучасної точки доволі дивно – за змішаним соціально-національно-віросповідним принципом: «Звернення від станів і націй львівських: від 12-ти скабинів, 40-а мужів, вірменів, греко-русинів» [11].

З погляду авторитетної української дослідниці Наталі Яковенко, сучасні активні пошуки доказів існування певного національного (а також мовного, релігійного, культурного) моноліту є наслідком модернізаторських інтерпретаційних ухилів, що їх свого часу започаткувала українська класична історіографія – з позицій новітнього розуміння «духу й завдань нації», абсолютно чужих добі, про яку йдеться [9, 228]. При цьому часто поза увагою залишається не тільки «гетерогенність річпосполитського культурного простору, а й безсумнівний факт побутування у його рамках функціонально спеціалізованих субкультур, що мали надетнічний, надмовний і надконфесійний характер». Як приклади таких субкультур учена наводить політичну культуру «народу-шляхти», «шкільну» культуру, об'єднану спільним ключем освітньої комунікації – латинською мовою навчання, базовими підручниками й текстами для вивчення тощо.

Численні приклади з історії, коли в скрутні часи, попри внутрішнє суперництво, відцентрові сили долалися доцентровими, доводять те, що львівська міська громада була мультикультурною цілісністю. Описуючи хвилювання, яке охопило городян перед облогою, Ян Юзефович використовує згадку про євреїв (яких жоден автор не зараховує до львівської міської громади): «Такий великий острах і жах серця львів'ян охопив, що їх *навіть до іновірних юдеїв* підштовхнув для дотримання Божого ладу» [5, 128]. Водночас у літописі сказано (і це є історичним фактом), що під час обох облог Львова (1648 і 1655 років) громада відмовляється видати євреїв Хмельницькому, бо «задля спільної боротьби однаково із християнами і незручності війни, і смерть прийняти були вони готові» [5, 146]. Таке гуманне рішення, прийняте двічі, виставляє львів'ян в особливо вигідному світлі після гнівного випадку на самому початку 1648 року, де літописець зробив єврейське питання у тогочасній його редакції чи не головною причиною збройного протесту мешканців «нашої Русі».

Не лише Русь, а й Львів, міську громаду, церкву Ян Юзефович майже щоразу називає *нашими*. Аналіз контексту, в якому використовується цей присвійний займенник, здатний наблизити дослідника до відповіді на питання про національне самовизначення представників міської еліти. Епізод, описаний наприкінці 1649 року, «коли король завдяки львівським медикам здоров'я відновив і зі Львова в дорогу збирався, звичай

німецький, яким змолоду користувався, полишив і польський перейняв. Приємним був цей вияв *настільки польській, наскільки і нашій громаді*» [5, 155], свідчить про те, що Ян Юзефович не ототожнює громаду Львова з польською.

Описуючи життя й устрій давньої громади Львова, польський історик початку минулого століття В. Лозинський написав про існування «раси львівської», де *grunt był ruski, ziarno ze wschodu i zachodu, kłos polski* [13, 14], і розвинув думку Б. Зиморовича про те, що *siłę rasową dawnego mieszczaństwa lwowskiego* ґрунтувалася на різноманітності її складників: з поєднання польського темпераменту, німецької метикованості й вірменської гарячої вдачі в руському тілі утворилася львівська кров і її особлива якість – «*praepollentissanguinisubertas* – могутньої крові урожайність» [13, 14]. Цінність праці В. Лозинського для української неолатиністики полягає в тому, що вона значною мірою ґрунтується на історіографічних творах латинською мовою, зокрема часто і широко цитуються праці Б. Зиморовича та Яна Алембека. Різкі й нетолерантні висловлювання першого на адресу багатьох національностей (передовсім євреїв) замовчуються, з другим В. Лозинський полемізував, стверджуючи, що русини не поступалися жодній іншій народності у Львові [13, 226]. Текст праці виказує відлуння внутрішньої полеміки її автора щодо місця і значення руської громади у Львові¹.

Місцевий патріотизм львівських авторів впадає у вічі на сторінках етикетних латиномовних творів: зокрема, студент єзуїтського колегіуму Лукаш Словицький, віншуючи молоду пару, до чеснот нареченої зараховує те, що вона – львів'янка (на відміну від нареченого, родом **de Corridowne**), і підкреслює це у вірші на герб «левенятка міста шляхетного, а також знатної дівчини, Констанції Кудличівни»: «Місто тобі хай стане величності, знатності початком – // Серед руських вище зійти не можеш. // Стань, левиці-родоначальниці нащадок родовитий, // Стань і братні лари оглянь честолюбно. // Руські гори [Карпати. – *Л. III.-С.*] розташувалися спиною до Лева // Володінь. Проте наскільки важливою дрібна Левиця е!» [15]. В епіталамі, подарованій Ганні Анчевській, слухач курсу риторики Михайло Злоторович має вагомі причини згадувати раз-по-раз Львів і громаду (батько нареченої – міський радник), проте кожна його згадка про «зібрання добродесних громадян метрополії руської» виказує цілком щирі любов і гордість: «Ні, війни хай не лякають мешканців Польщі, // Також сільських їм заворушень марно боятись, // Бо на сторожі – воїни міста Лева» [14]. Львів хвилював поетичну уяву не лише власних мешканців: «Львів, скрізь відомий, святий, руського роду краса» латинською мовою оспівав люблінець Себастьян Кленович у поемі «Роксоланія». Автор так само зауважив строкатий національний склад міської громади: «В місті осіли вірмени, свої залишивши оселі, // (...) Також і руси живуть тут, населення грецької віри // [...]» [2].

Нащадок відомого львівського роду, Людовик Ян Алембек, дід якого, Ян Алембек, був шанованим медиком, природженим гуманістом, філологом та хроністом рідного міста, син Валер'яна Алембека, доктора медицини, професора математики та філософії, згодом – ректора Замойської академії, сам магістр філософії і доктор меди-

¹ Основними перешкодами на шляху до влади народу, на чийй землі і чийми силами постало місто, він вважав кволий дух єдності, сподівання на чужу допомогу, відсутність відкритого вираження свого протесту та «якусь глуху внутрішню заздрість громадян» [13, 225].

чини, королівський лікар, який, зрештою, повернувся до Львова, був автором численних латиномовних творів, сповнених любові до рідного міста, що виявляє себе цілком органічно, без зайвого пафосу. У привітанні каноніка А. Чиричковича письменник раз-по-раз згадує про «величні краї роксоланські», «світ сарматський», «найсильнішого Лева гори», називає себе «прихильним дитинчам-нащадком цього Лева», стверджує: «не личить будь-де, крім як у столиці Русі, у столиці святощів, говорити про блиск тіари», бажає, щоб «осіяло непроминуче світло першість правильної віри в руських містах», і каже, що молиться разом з небесами про те, щоб не торкнулася його Батьківщини оттоманська сандалія ворога Христового [10].

Цільним та об'ємним на сторінках латиномовних творів постає образ зовнішнього ворога – ще одного об'єднаною чинника для громади міста. Основним напрямом, з якого львів'яни остерегалися небезпек, був південний схід, загальна назва для цієї загрози – скіфи (турки, татари, московити), головний збиток – руйнування і грабунок, виснажливі облоги. Письменники того часу не часто вдаються до напівтонів і відтінків – образи історіографічної, теологічної, етикетної літератури поділяються на однозначно позитивні («наші» – місто, країна, одновірці) та негативні (чужинці – вороги держави, громади, віри, роду людського). Найвний на сторінках багатьох латиномовних творів образ «іншого» традиційно ближчий до групи негативних і є, радше, образом «іншого ворога». За Б. Зиморовичем, давні сусіди Русі нападають на кордони польського королівства, вчиняють усілякі підступи, «пропускаючи таємно зграї татар через свої землі до Польщі, вбиваючи через своїх шпигунів купців, продаючи деяких задля вигоди туркам» [1] тощо. З іншого боку, Ян Юзефович одним із перших латиномовних історіографів намагався відтворити неоднозначність і мінливість зовнішнього щодо міста світу через змалювання образу козаків у динаміці: від захисників Польщі од скіфів – до вимушеного союзництва з ними.

Отже, синхронічний та діахронічний аналіз латиномовної спадщини львівського письменства свідчить, що перед нами – продукт культурного порубіжжя, існування в якому підкорялося законам, що їх описала польська дослідниця М. Домбровська-Партика¹. Поліетнічна львівська громада (радше, *Leopolis multiplex*, а от його література – таки *triplex*: україно-, латино- і пономовна) упродовж століть залишалася яскравою ілюстрацією описаної моделі. Однак не варто пропускати повз дослідницьку увагу існування у порубіжному суспільстві такого типу певних суперечливих проявів. Дозволимо собі не погодитися з Ігорем Шевченком, який, характеризуючи творчість С. Кленовича, Ш. Шимоновича, братів Зиморовичів (Шимона і Бартоломея) та М. Ша-

¹ Культури різних народів приблизно однакового рівня розвитку здатні до взаємовпливу та діалогу, вони стають взаємно відкритими системами, мають спільних митців з ідентичністю порубіжжя та свідомістю локальної належності, тут відбувається постійний обмін ідеями, мотивами, засобами вираження тощо. Тип співіснування, у якому домінує ознака відкритості, коли порубіжне суспільство намагається перетворити складне історичне минуле та негативний екзистенціальний досвід у джерело взаємного збагачення, трапляється значно рідше, оскільки його вироблення потребує довшого часу, значних зусиль і субстрату належної якості [12, 10–11].

жинського, стверджує, що «релігійні дискусії тих часів не відображені у творах згаданих п'яти авторів, ми там також не знайдемо і тіні почуття вищости, а тим більше неприязні щодо місцевого населення (як виняток, один раз такий акцент з'являється у Кльоновича стосовно гебреїв)» [8]. Щодо «леополіфіла» С. Кленовича, то різкий випад на адресу місцевих євреїв займає 26 рядків у його «Роксоланії» (для порівняння, схвальна характеристика львівських вірменів займає наполовину менше, а нейтральна згадка про русинів обмежується двома рядками) [2]. Образи руських панн брати Зиморовичі змалювали справді дуже романтично, але в «Потрійному Львові» Бартоломея почуття вищості щодо місцевого населення виявляється цілком недвозначно, а свою неприязнь автор пояснює давньою поблажливістю, з якою руські керманічі через укладену Данилом Романовичем спілку зі скіфами (монголами) перетворили квітучу Русь на розбійницьке лігво, віддалилися від поляків [1]. Водночас у цьому ж творі львівський історіограф визнає необхідність дбати про охорону руських кордонів, бо, за його власним визнанням, «якщо у Русі щось віднімається, то і Польщі збитки» [1].

Ці, на перший погляд, протиріччя у поглядах підтверджують ще одне правило, що стосується львівської громади: найстабільнішою є та система, якій притаманна динамічна рівновага. Закиди один одному на сторінках історіографії, гострота теологічної полеміки, патетика й піднесення свого як найкращого в етикетних творах урівноважувалися здатністю швидко об'єднуватися і злагоджено протидіяти зовнішнім небезпекам – саме це давало підстави говорити тогочасним і пізнішим історикам як окремо про львівську русь, «наших» поляків, «Схід під львівським небом» – вірменів тощо, так і загалом про львівську расу, кров, цивілізацію тощо.

Незважаючи на певну своєрідність місцевого львівського патріотизму, подібне об'єднання міщан у громади було типовим на той час явищем – за умови глибокого дослідження тієї ж таки латиномовної літератури незабаром можна буде говорити про подібні форми самовизначення, скажімо, «луцького», «київського» та інших «народів». Це зумовлене тим, що, за словами професора Оксани Пахльовської, давні історичні регіони України розвивалися за європейським циклом: мала батьківщина – національна – пан'європейська, так само, як «від Давньої Греції і далі – через містакомуни ренесансної Італії – поставала сьогоднішня Європа як багатомірна рухома галактика “малих батьківщин”» [4, 24].

Аналіз багатої, різножанрової латиномовної прозової літератури львів'ян ще раз підтверджує слухність слів професора Богдани Криси: «Великий кордон між Сходом і Заходом проходить не лише через територію України, а й через її літературу» [3, 49], і цей феномен настільки цікавий та багатогранний, що для його вивчення знадобиться не один десяток років.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. *Зиморович Б.* Потрійний Львів тобто Хроніка міста Львова [Електронний ресурс] / Б. Зиморович. – Режим доступу : <http://www.ji.lviv.ua/n29texts/zimorowicz.htm>.
2. *Кленович С.* Роксоланія [Електронний ресурс] / С. Кленович. – Режим доступу : <http://litopys.org.ua/suspil/sus10.htmn>.

3. Криса Б. Світоглядні основи українського поетичного барокко / Богдана Криса // Українське барокко. – К., 1993. – С. 74–83.
4. Пахльовська О. Територія без Батьківщини, або Ітака, якої не було / О. Пахльовська // Український тиждень. – 2010. – № 33–34(146–147). – С. 24–27.
5. Сборник летописей, относящихся к истории Южной и Западной Руси / под. ред. В. Б. Антоновича. – К., 1888. – 386 с.
6. Словник української мови : в 11 т. Т. 4. – К. : Наукова думка, 1973. – 840 с.
7. Словник української мови : в 11 т. Т. 5. – К. : Наукова думка, 1974. – 840 с.
8. Шевченко І. Польща в історії України. [Електронний ресурс] / І. Шевченко. – Режим доступу : <http://www.ji.lviv.ua/n10texts/shevch.htm>.
9. Яковенко Н. Паралельний світ. Дослідження з історії уявлень та ідей в Україні XVI–XVII ст. / Н. Яковенко. – К. : Критика, 2002. – 416 с.
10. Alembek L. Walerian. Panteon Virtutiset Sapientiae... / L. Alembek. – Craców, 1682. – 6 с.
11. Campus intra et supra campum seu... Ioannes III..., in cuius a vitum campum Leo rossus devinctissimi honoris et candoris passibus... progressus per... Martinum Anczowski... consulem urbis Leopoldis, metropolis Russiae. – Львів, друкарня колегіуму, 1676. 21 арк. Зберігається в НБУ ім. В. Вернадського, відділ стародруків та рідкісної книги, шифр R. 1735(10).
12. Dąbrowska-Partyka M. Literatura pogranicza. Pogranicze literatur / M. Dąbrowska-Partyka. – Kraków, 2004.
13. Łoziński Władysław. Lwow starozytny II. Patrycyja timieszczanstwo Lwowskiew XVI i XVII wieku. We Lwowie Gubrynowicz i Schmidt / Władysław Łoziński. – 1890. – 306 с.
14. Omnia felicissimi futuri connubii inter excellentem D. Andream Szymonowicz (...) a Michaele Zlotorowicz (...). [1670]. Leopoli Typis Collegii Societatis Iesu. – Зберігається в НБУ ім. В. Вернадського, відділ стародруків та рідкісної книги, шифр R. 1738 (44). – 4 арк.
15. Venatio Amorisin Aproet Leaena, Connubialinexufoederatis Nobili ac Generoso Domino Thoma Gordon et Nobili Virgine Constantia Kudliczowna (...) a Luka Stanislao Slowicki (...) Collegii Societatis Iesu. Leopoldis, 1669. – Зберігається в НБУ ім. В. Вернадського, відділ стародруків та рідкісної книги, шифр R. 1738 (43).

Стаття надійшла до редакції 10.09. 2012

Прийнята до друку 22.11.2012

LATIN INTELLECTUAL HERITAGE OF «LVIV PEOPLE» AS PRODUCT OF CULTURAL BORDERLAND

Lyudmyla SHEVCHENKO-SAVCHYNSKA

*O. O. Bogomolets National Medical University,
Department of Latin Language,
13, T. Shevchenko Blvd., Kyiv, 01601, Ukraine,
e-mail: ludshevchenko@medievist.org.ua*

The article deals with character features of the outlook of Lviv authors of historiographical, etiquette, memoir-epistolographic Latin literature, forming the spiritual heritage of Lviv multicultural community of XVI–XVIII centuries, where Latin served as common overnational language for secular and clerical intellectuals.

Key words: Neo-Latin studies, Ukrainian Latin literature, cultural frontier.

ЛАТИНОЯЗЫЧНОЕ ИНТЕЛЕКТУАЛЬНОЕ НАСЛЕДИЕ «ЛЬВОВСКОГО НАРОДА» – ПРОДУКТ КУЛЬТУРНОГО ПОРУБЕЖЬЯ

Людмила ШЕВЧЕНКО-САВЧИНСКАЯ

*Национальный медицинский университет имени А. А. Богомольца,
кафедра латинского языка,
бульв. Т. Шевченко, 13, 01601, Киев, Украина,
e-mail: ludshevchenko@medievist.org.ua*

Предметом анализа в этой статье являются особенности мировоззрения львовских авторов историографической, этикетной, мемуарно-эпистографической и других видов литературы на латинском языке – духовного наследия мультикультурного общества Львова XVI–XVIII веков.

Ключевые слова: неолатинистика, украинская латиноязычная литература, культурное порубежье.